

ՀԱՄՈՒ ՍԱԽՅԱՆ

ԻՆՆՈՒ ԻԻՉԵՐԻ

Քամին սարերից
Առաջին ձյունի
Փռչին է բերում
Եվ շաղ է տալիս
Բոբիկ ոտներիս
Ու փշաքաղված
Մագերիս վրա:

Շապիկիս փեշքից
Ու թևքից կախված
Մաշված, գույնզգույն,
Խաշամանան
Կարկատանները
Պոկում է քամին,
Խառնում ծառերից
Թափվող խաշամին...

Խաշամ, ի՛նչ խաշամ,
Թեժաթուխ լավաշ,
Տավարն ուտում է,
Ու չի կշտանում:

Ես լուռ նստել եմ
Կապույտ մի քարի,
Կապտել եմ ես էլ,
Եվ կապույտ քարից
Տարբերվում եմ ես
Այնքանով միայն,
Որ ես դողում եմ,
Քարը չի դողում:

Գյուղ տանող ճամփով
Անցնում է հայրս,
Ցախը շալակին:

-Յո՞ւրտ է, - հարցնում է:
-Տաք է, - ասում եմ:
-Քարին մի նստիր,
Վեր կաց, - ասում է:
-Տավարն, - ասում է, -
Լույսով չբերես:

Ասում է, գնում...

Անցել է ուղիղ
Հիշեցրի երեկ,
Հայրս լաց եղավ:

Ինչո՞ւ հիշեցրի: